

תקות מנחם

גיליון מס'

135

יו"ל לקראת שבת פרשת וישלח

ה' תת"ש שנת סגולות טובה

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ

מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ג"ס ההוראה שקיבלתי מל"ק א"ש אלק המשיח להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בזכ"ה בסיומי הרמב"ם להראות ולהוכיח הנראה לעיני דברך אפשר הקשר שבין שיאורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נאמרו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

נאקש מהקוראים שיצוינו בהערותיהם, ותודה אראש!

לחיות עם הזמן!

ספר עבודה – ד

מחזור ז"ך שנה כ"ה

בעז"ה יום ב' פרשת וישלח, י"א כסלו

ה' תהיה שנת סגולות טובה – שנת הקהל

סיום הלכות עבודת יום הכיפורים והתחלת הלכות מעילה

ג. כפי המבואר ב'תורה אורי' בפרשתנו⁴ ובאוה"ת⁵ שפרטי ה"מנחה לעשו" הן ריבוי הקרבנות לשרשו של עשו בעולם התווה ששם יכולים להביא גם קרבנות בכמויות אחרות ומבהמות טמאות כמו גמלים וכדו'. ובהלכות אלה לומדים על עבודת יום הכיפורים שהיו ביום זה ריבוי קרבנות יותר מאשר בכל השנה, כמ"ש הרמב"ם בתחילת הלכות אלה שהקריבו 15 בהמות ביום זה (מלבד שעיר המשתלח ועבודת הקטורת).

וכן בהמשך הפרשה בבואו של יעקב לבית א-ל הקריב שם ריבוי קרבנות ונסכים⁶, וכפי שיתבאר בעז"ה בסיום הבא.

תקות חוט השני⁷ – הקשר לפרשת השבוע והתאריך

א. ה"מנחה לעשו" בדוגמת שעיר המשתלח ביום הכיפורים.

ב. ה"מנחה לעשו" – כדוגמת הקרבנות וריבוי קרבנות לעולם התווה, וביה"כ פ – ריבוי עבודה וקרבנות.

* * *

בעז"ה יום ה' פרשת וישלח יום הבהיר י"ד כסלו –

יום הנישואין של כ"ק אד"ש מה"מ והרבנית נ"ע

סיום הלכות מעילה וכל ספר עבודה

והתחלת ספר הקרבנות – הלכות קרבן פסח

ה"מנחה לעשו" – קרבנות לעולם התווה

א. תוכן ספר עבודה הוא עבודת הקרבנות, וכמו שכותב הרמב"ם בתחלת הספר בהלכה הראשונה – הלכות בית הבחירה⁸: "מצות עשה לעשות בית לה' מוכן להיות מקריבים בו הקרבנות" [משא"כ לדעת הרמב"ן מטרת בנין בית המקדש היא לשם השראת השכינה כמ"ש "ועשו לי מקדש ושכנתי

ה"מנחה לעשו" דוגמת שעיר המשתלח ביה"כ פ

א. יש קשר בולט ומפורש להלכות יום הכיפורים, עם תחלת פרשת וישלח ועם שיעור החתי"ת של היום, שני דפרשת וישלח; ב'אור התורה' להצמח צדק מביא בכמה מקומות מה שבספרים מקשרים את ענין ה"מנחה לעשו"¹ (שמתחיל לדבר ע"כ בפסוק הראשון של החתי"ת של היום!) עם "שעיר המשתלח" שהוא מעבודות יוה"כ פ, שהוא השפעה לעשו.

ב'אור התורה' בתחילת פרשת וישלח² עה"פ "ויקח וגוי מנחה לעשו", כותב: "באלשיך פירש שנתיירא שמא לקיחת הברכות היה דרך איסור גניבה, ע"כ שלח לפייסו במנחה, דוגמת שעיר המשתלח וכו'".

אבל אח"כ כותב: "והנה ברבות הביאו ע"ז הפסוק 'מעין נרפשי' (משלי כ"ה, כ"ו), מבואר דס"ל שלא כראוי עשה יעקב ששילח המנחה והכניע את עצמו, א"כ לפי"ז אי אפשר לפרש ששילוח המנחה היה דוגמת שעיר המשתלח, שהרי אם היה עדי"ז הרי זה הוא מצוות התורה", ומפרש שם הענין באופן אחר.

שעיר המשתלח – שוחד לס"מ

ב. ובפרשת אחרי (פרשת עבודת יום הכיפורים) בענין שעיר המשתלח כותב האוה"ת³, ומצטט את ה"ילקוט ראובני" שכותב בשם ה'מגיד מישרים' המגיד של ה'בית יוסף', וז"ל: "בשם המגיד וז"ל ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו אחיו, היינו רוא דנתנו שוחד לס"מ, וברזא דשעיר המשתלח, כי היכי דיסלוק מעלוי קודשא", עכ"ל. ואח"כ מאריך לבאר את פרטי המנחה לעשו וההשפעה אליו כפי המבואר ב'תורה אורי' לאדמו"ר הזקן, שאלו הן קרבנות והשפעה לעולם התווה.

ריבוי קרבנות ביום הכיפורים

⁴ כה, ג.

⁵ וישלח דף רלג ואילך.

⁶ וישלח לה, יד.

⁷ יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

⁸ פ"א ה"א.

¹ לב, יד.

² ע' תעב.

³ ע' פ.

נקראים מנחה, ותפילת מנחה בפ"ע היא פרט, ועיין בתשובת אמנות שמואל סי' כ, הרי שהיו בכורות צאנו נקראים בשם **מנחה**."

ובהמשך מבאר: "הנה הקרבנות הן העלאת מ"ן להיות יריח ניחוח"¹⁴ דהיינו כמו ריח שהוא משיב את הנפש, כך הקרבנות הם מעלים מ"ן מבחי' ריח שיהיה ניחוח להוי', גילוי המשכת והשראת שכינתו שיהא שורה ומתגלה בחי' אלוקות בנפשו. וזהו ניחוח לשון ירידה, דהיינו שיהא ירידה והשתלשלות אלוקות מעילה לעילה עד שיכנס ויתגלה בנפש האדם בתוכו ובפנימיותו ממש. והטעם כי הנה ענין העלאת מ"ן היינו כמו שמביאין למלך דבר חדש בכדי שיפנה אל בקשה הקטנה והנמוכה לגבי מעלת ומדרגת המלך, שע"י דבר חדש הוא ממשיך לב המלך, כמו ע"י ציפור המדברת, הגם שבני אדם מדברים בבינה יתירה, אך מצד החידוש שהציפור מדבר ע"י ימשיך ויעורר לב מלכים אין חקר שיפנה לבקשת ההדיוט, ולכן העלאת מ"ן תלוי באתערדל"ית דייקא נפשות ישראל המלוכשים בגוף כו'. . . וכן כל הקרבנות כבשים ועזים הוא מהתלבשות ביי"ע כו', ולכן כשעולה למעלה הוא דבר חדש מה שלא נראה כן בעולמות עליונים, ולכן הם המעלים מ"ן, ולכן נק' בשם **מנחה**; **מנחה** – ר"ת מ"ן – מיין נוקבין, ח – חכמה ומזל הח' – נוצר חסד, ומשפיע בה' בה' בראם בבחי' כנסת ישראל (גם לשון **מנחה** מלשון **ניחוח**). . . כי הנה כל הביורורין הוא מבחי' עמים ששם נפלו רפ"ח ניצוצים הוא ע"י בחי' לבונה שהוא המקיף שעליהם שיתברר ויעלה למעלה בקדושה ויהי' עשו במדרגתו הגבוה 'לפני מלך מלך כו'¹⁵ מעולם התוהו בקדושה. . . ולע"ל יתברר גם עשו שמעולם התוהו בחי' מקיף דקדושה ויוכלל הכל ביעקב כו'. . . והנה כפי ההמשכה שלמעלה כך צ"ל המ"ן שמלמטה וכדי להמשיך בחי' המקיף עליון דקדושה צ"ל העלאת מ"ן בבחי' מקיף. . . לכן כשראה יעקב את עשו למטה קם עליו, הקריב מנחה, היא העלאת לעשו אחיו שלמעלה מעולם התוהו ששם הוא אחיו...

והנה העלאת מ"ן של התיקון הוא גלוי וידוע לנו עפ"י התורה 'פרים בני בקר שנים' כו'¹⁶. בפסח כך, ובשבועות כך כו', משא"כ העלאת מ"ן לעולם התוהו אין אתנו יודע עד מה, האיך ומה הן הקרבנות ואיזה שיעור, רק יעקב אע"ה ידע עניינם, לכך שלח קרבנות "עזים מאתיים כו" שהם קרבנות אחרים אשר לא כתובים בתורה בקרבנות התיקון ושיעורים אחרים, לכן הקריב גם גמלים שהם טמאים בקרבנות דתיקון, אך בקרבנות דתוהו כתיב 'מי יתן טהור מטמא כו' ששם כחשיכה כאורה כו', קטן וגדול שם הוא כו' השוה ומשוה כו"."

ומאריך שם לבאר את פרטי המנחה והפרשה הקשורים לקרבנות לעשו לעולם התוהו.

ועפ"י רואים קשר ברור ובולט של פרשה זו לענין הקרבנות שאת זה לומדים בכללות ספר עבודה ובפרט בסיומו, ובספר הקרבנות ברמב"ם.

בבית אל ריבוי קרבנות

ב) עוד ענין בפרשתנו (בשיעור החת"ת של יום הסיום – חמישי) הקשור ל**ריבוי הקרבנות** (מה שלא רואים בפרשיות קודמות שאמנם היו כבר הקרבות קרבנות אבל לא ריבוי כ"כ (מלבד אצל נח שגם הקריב ריבוי קרבנות מכל הבהמות והעופות הטהורים על המזבח במקום המקדש, כמ"ש הרמב"ם

בתוכם". ולכן הארון הוא כלי המשכן הראשון המוזכר בפרשת תרומה, כי משם היתה השראת השכינה. ומסביר אד"ש שהרמב"ם הוא ספר הלכה, ולהלכה נוגע שהוא מקום לעבודה והקרבת הקרבנות (וע"כ נקרא ספר **עבודה**), משא"כ הרמב"ן שהוא מפרש פשט הפסוקים, ובפשט הפסוקים מפורש שהמטרה היא השראת השכינה שזה לא ענין הנוגע לעבודתינו]. וכן בסיום ההלכה האחרונה של ספר עבודה – סיום הלכות מעילה⁹ – מדבר הרמב"ם ע"ד עבודת הקרבנות: "וכל הקרבנות כולם מכלל החוקים הם, אמרו חכמים שבשביל עבודת הקרבנות העולם עומד וכו"."

וגם מתחילים כעת את ספר הקרבנות (כפי דברי אד"ש¹⁰ הלשון של "מרשות לחתן בראשית" "מתכפיין התחלה להשלמה").

ספר עבודה – קרבנות ציבור, וספר קרבנות – קרבנות יחיד

[וההבדל בין תוכן ההלכות של ספר **עבודה** ושל ספר **הקרבנות**; בספר עבודה מדובר בעיקר ע"ד קרבנות הציבור (וגם קרבנות היחיד שיש להם את אותם ההלכות, כמו הלכות מעשה הקרבנות והלכות פסולי המוקדשין) משא"כ בספר הקרבנות מדובר אודות קרבנות היחיד (כמו קרבן פסח (שלמרות שהוא בא ב"כנופיא" – ז.א. שכולם מביאים באותו הזמן והמקום, אבל זהו קרבן של כל יחיד וכל משפחה לחוד), וגם הלכות שגגות שהן החטאות שהיחידים מביאים).

וההבדל בין הלכות מעילה שהן בספר עבודה והלכות תמורה שבספר קרבנות, למרות ששניהם קשורים עם מעשה היחיד, אבל מעילה היא גם במועל בקרבנות הציבור, ותמורה אפשר לעשות רק בקרבנות היחיד שממיר הקרבן, ונעשית התמורה קודש, ולא על קרבנות הציבור (והשותפין), שאע"פ שיש איסור לאו ע"י ולוקה, אבל אין התמורה קודש, כמ"ש הרמב"ם בסיום ההלכה הראשונה¹¹ בהלכות תמורה].

ועפ"י הנ"ל גם ספר עבודה שמסיימים וגם ספר הקרבנות שמתחילים עתה, תוכנם ענין **הקרבנות** ובפרשת וישלח מודגש ענין **ריבוי הקרבנות**;

א) בתחילת הפרשה (בפסוק **הראשון** של שיעור החת"ת של יום ב' – יום **התחלת** הלכות מעילה), מבואר ב'תורה אורי' להאדמו"ר הזקן וביאור התורה⁵ להצ"צ שה'מנחה לעשו הייתה מעין ענין הקרבנות;

ב'תורה אורי' בפרשתנו⁴ ד"ה ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו אחיו כו', מבאר באריכות איך שפרטי ה'מנחה לעשו הם מעין **הקרבנות והעלאת מ"ן** לעולם התוהו, וכותב: ש"כל הקרבנות נקראים בשם מנחה, כמ"ש¹² 'והבל הביא גם הוא מבכורות צאנו ומחלבהן, וישע ה' אל הבל ואל **מנחתו** כו' (הגם שהיה קרבן מנחה בפ"ע כמו מנחת סולת ומנחת כו', אך כל התורה היא כלל ופרט, וכן תפילה שכנגד קרבנות¹³ כל התפילות בכלל

⁹ פ"ח ה"ה. [להעיר; שבהלכות מעילה ח' פרקים, ובפרק האחרון ח' הלכות. והוא ספר **השמיני** – הח' ברמב"ם, וגם בהלכה הראשונה של הספר – הלכות "בית הבחירה" – ח' פרקים; וענין השמיני הח' מורה על גילוי אלוקות שלמעלה מהעולם והטבע השבע ספירות, שזוהי ספירת הכתר ההמשכה שמלמעלה מסדר ההשתלשלות שלכן היום הראשון של השראת השכינה היה "יוה" ביום **השמיני** (שמיני ט' א'). ושמיני קשור בגילוי דלע"ל ובמשיח שהוא הח' מ'ח' נסיכי אדם (סוכה נב, ב).]

¹⁰ במענה למארגן שיעורי וסיומי הרמב"ם הרה"ת מנחם נחום שי' גערליצקי על ד"ח מערכת הסיום.

¹¹ פ"א ה"א.

¹² בראשית ד, ד.

¹³ ברכות כו [להעיר שיעיקר התפילה היא שמו"ע שהן **ברכות** להוי' – גימט' – כ"ן].

¹⁴ ויקרא א, ט.

¹⁵ פרשתנו לו, לא.

¹⁶ פינחס כח, יא.

בהלי ביהב"ח¹⁷);

כשהגיע יעקב לארץ ישראל אומר לו הקב"ה: "קום עלה בית אל-ושב שם ועשה שם מזבח לאל-הנראה אליך בברחך מפני עשו אחיך"¹⁸.

ואח"כ אומר יעקב אל ביתו: "ונקומה ונעלה בית אל-ואעשה שם מזבח לאל-העונה אותי בעת צרתי ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי"¹⁹.

ואח"כ נאמר²⁰ "ויבוא יעקב לזוה אשר בארץ כנען היא בית אל-וגוי: ויבן שם מזבח ויקרא למקום אל-בית אל-וגוי". ובהמשך (בחת"ת יום השישי) נאמר²¹: ויצב יעקב מצבה במקום אשר דיבר אתו מצבת אבן, ויסך עליה נסך ויצוק עליה שמן". היינו שיעקב במקום המזבח בהר המוריה (שע"כ מדובר ברמב"ם) הקריב קרבנות.

ואמנם בפסוק זה מדובר רק על ניסוך נסכים (כמו שאומר תרגום אונקלוס: "ואסיך עלה ניסכין") ויציקת שמן (ובתרגום יונתן בן עוזיאל אומר שהיה ניסוך של מים ושל יין "ונסיך עליה ניסוך חמר וניסוך מוי, כדין עתידין למעבד בחגא דמטליא" – היינו שניסוך המים והיין הם כנגד הניסוכין שעתידין ישראל לעשות שם בחג הסוכות), ולא כתוב כאן שהביא קרבנות? אבל: (א) עבודת הנסכים היא גם אחת העבודות העיקריות במעשה הקרבנות שע"כ מדובר בהלכות תמידין ומוספין. (ב) במדרש הגדול כותב (הובא ב'תורה שלמה'): "שיעקב ניסך בבית אל, חצי ההין ושלישית ההין ורביעית ההין, וכנגדן פרים וכבשים, מיד נגלה עליו הקב"ה וכו'". ז.א. שגם הקריב ממש קרבנות. (ג) י"א שיציקת השמן הי' גם לקרבן מנחה (הרד"ק – הובא בתו"ש).

נסכים – המשכה והשפעה למטה מטה

ב. והמעלות הגדולות של הנסכים מבוארות במאמר בלקו"ת²² בפרשת הנסכים בפרשת שלח ד"ה "ענין הנסכים שהם ענין המשכה למטה מטה, ש"מנסכין היין ע"ג המזבח ויורד לשיתין שמחוללן ויורדים עד התהום"²³, היינו "להיות פנימית העליון למטה ממש" (משא"כ הקרבנות הם רק העלאה) "כי עיקר ההעלאה הוא בשביל המשכה שאחר כך". וזהו ענינו של אד"ש מה"מ שהיום יום הנישואין שלו – דירה בתחתונים!

ריבוי נסכים

ג. כתוב במדרשים שיעקב הביא כאן ריבוי נסכים ממים יין ושמן;

במדרש רבה²⁴ כתוב על "ויסך עליה נסך ויצוק עליה שמן", שיצק כמלוא פי הפך (וי"ג כמלוא פי הנוד) והיה נס שמקלו שפעה שמן (ומפרשים שהיה המקל חלול שמשם שפעה השמן), "שופע לו מן השמים", וכן אומר המדרש²⁵ על יציקת השמן בפעם הראשונה בפרשת ויצא.

ואח"כ אומר המדרש רבה²⁶ על ריבוי הניסוכין: "אמר ר' חנן כל מי שידוע כמה ניסוכין ניסך יעקב אבינו בבית אל-ל, יודע

17 פ"ב ה"ב.

18 פרשתנו לה, א.

19 פסוק ג.

20 בפסוקים ו-ז.

21 פסוק יד.

22 מא, ג.

23 סוכה מט, א.

24 פב, ו.

25 ב"ר סט, ח.

26 סוף פעה"ח.

לחשב את מי טבריה", היינו שהיה כגודל ים כינרת!

השראת השכינה – מדרגת שמיני

ד. נמצאים בסיום ספר עבודה, שהוא ספר השמיני ברמב"ם, ובהלכה האחרונה בספר "מעילה" – ח' פרקים, וכן בהלכה הראשונה "בית הבחירה – ח' פרקים. והתחלת גילוי השכינה במשכן הי' "ביום השמיני", כדברי ה'כלי יקר' המובא באוה"ת ובשיחות אד"ש (המביא את הרשב"א) שהח' מורה על הגילוי מלמעלה מז' כוכבי לכת, ומהספירות וסדר ההשתלשלות – ספירת הכתר.

קשר דור השמיני ודור התשיעי

ה. הסיום הוא של ספר השמיני – "עבודה", והתחלת ספר התשיעי – "קרבנות"; ומסיימים ב"ד כסלו, יום החתונה של כ"ק אד"ש מלך המשיח והרבנית הצדקנית, והשנה שנת ה-80 (השלמות של המספר 8 והמעבר מהעשור ה-8 להעשור ה-9) לחתונה!

ועל יום זה אמר אד"ש: "זה היום שקישר אותי עם החסידים" (והרבי הקודם ואד"ש תובעים מהחסידים שליחות באופן של קרבנות – הקרבה ומסירות נפש!) שע"ז עברה הנשיאות מהאדמו"ר הקודם הרי"צ, שהוא הנשיא ה-8 מהבעש"ט, לאד"ש מה"מ שהוא הנשיא ה-9 (תשיעי – מלשון תשועה!), יבוא ויגאלנו בתשועת עולמים, מ"ד ממי"ש, נאו!

מעבר לדור השמיני

פעם אמר אד"ש מה"מ בשיחה: "שדורנו, הדור השביעי מהאדמוה"ז יעבור בלי הפסק בינתיים, לדור השמיני, והדור התשיעי (מהבעש"ט – כפי שרואים בשער של כל ספרי אד"ש כתוב: "היכל התשיעי") יעבור, בלי הפסק בינתיים, לדור העשירי.

תקות חוט השני – הקשר לפרשת השבוע והתאריך

- א. ה"מנחה לעשו" ריבוי קרבנות לעולם התווה ובספר עבודה (וקרבנות) העיקר הקרבנות.
- ב. בבית אל-ל ריבוי קרבנות ונסכים.
- ג. נסכים המשכה למטה.
- ד. ספר עבודה השמיני – והלכות בית הבחירה ומעילה ח' פרקים, והשראת השכינה ביום השמיני.
- ה. ספר עבודה – שמיני, וקרבנות – תשיעי, ו"ד כסלו יום החתונה – המעבר מדור השמיני לדור התשיעי.

* * *

השלמה לסיום על הלכות תמידין ומוספין:

בגיליון הקודם 134 כתבנו שאד"ש אומר שהסיבה (הפנימית) לדברי חז"ל "הוכח תוכיח – אפילו מאה פעמים", ו"נתון תתן – אפילו מאה פעמים", (שהכוונה לאו דווקא מאה – אלא "בלי גבול"), בגלל שהמילה כתובה (ע"פ דקדוק) בצורת "מקור" – הוכח, נתון, ובשורש ובמקור הדברים בלי גבול. ויתכן שזה גם ההסבר במ"ש בפרשת תולדות²⁷ "ויזרע יצחק וגוי וימצא וגוי מאה שערים, ויברכהו הוי". שהסיבה שהברכה היתה מאה שערים, בגלל מה שרש"י אומר: "ורבותינו אמרו²⁸, אומד זה למעשרות היה", ומעשרות קשורים בכתוב בפרשת ראה "עשר תעשר" – שכתוב גם בצורת מקור, וקשור במתנות

27 כו, יב.

28 ב"ר סד, ו.

עניים ובצדקה בה נאמר "נתון נתון" (בצורת מקור) וחז"ל אומרים "עשר תעשר" – "עשר בשביל שתתעשר" – היינו שהעשירות באה מהשורש והמקור ולכן הברכה בלתי גבולית "מאה שערים!"

ולכן היצה"ר משתולל בפיתויים שלא ע"פ שכל לגמרי, ולע"ע הצליח, וה' ירחם."

ולכן האחדות בוודאי לא רק תביא טוב וחסד, אלא תביא המשיח והגאולה מ"ד ממ"ש!

ואין הכוונה שצריך להיות תמימות דעים בלי חילוקי דעות, אלא הכוונה שעם חילוקי הדעות צריך להיות בהתכללות ובאחדות!

ב) תיקון הצניעות גורם ישיר לחיזוק השמירה והבטחון וההצלחה מה', כנאמר³²: כי הוי' אלקיך מתהלך בקרב מחנך להצילך ולתת אויבך לפניך, והי' מחנך קדוש, ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחרך", היל"ת.

היינו ששמירת הצניעות ללא שום פרצות פשרות וויתורים, היא גורם ישיר לשמירת הקב"ה מכל מחבלים! ומתקיים הנאמר: " אין פרץ ואין יוצאת ואין צווחה ברחובותינו!"

בקשר למאורע הנורא בהודו שכולם שואלים מה התגובה;

א. "תמים תהיה עם הוי' א-לקיך!"²⁹: בכל ענייני אמונה, אין אתנו יודע עד מה", ורש"י אומר על הפסוק: "התהלך עמו בתמימות, ותצפה לו, ולא תחקור אחר העתידות, אלא כל מה שיבוא עליך קבל בתמימות, ואז תהי' עמו ולחלקו".

היינו שבכל ענייני אמונה, אין אתנו יודע עד מה", ואיננו שייכים להבין וגם לומר שאיננו מבינים זה כמ"ש בתנאי ב"שער היחוד והאמונה", זה "כמו האומר על חכמה שכל כך עמוקה שאי אפשר למששה בידים, שכל השומע יצחק לו", היינו שאין זה בכלל בגדר הבנה.

ב. כ"ק אד"ש מה"מ אומר (שיחד עם הידיעה והאמונה ש"ישרים דרכי ה'"), עלינו לתבוע את הקב"ה שיתן ליהודים "אך טוב וחסד", והקב"ה רוצה ומבקש שנתבע אותו עד ליציאה מהגלות לגאולה השלמה. כמו שאמר הרבי הקודם בקשר לשואה **שלא להצדיק** הקב"ה ולא למצוא הסברים, וצדק הרב של כפר חב"ד, הרב אשכנזי, שצעק בלוי'ה ותבע "עד מתי!"

י"ד כסלו – יובל השמונים

כשהיינו ב"קבוצה" בשנת תשכ"ט; אז הי' 40 שנה לנישואי אד"ש מה"מ, והתמימים ארגנו "מתנה" לכ"ק אד"ש; שילמדו נגלה וחסידות כמספר 40 (כמו 40 דפי גמרא 40 סימנים (או סעיפים) בשו"ע, ובחסידות 40 מאמרים (או אותיות)) וכן נתנו צדקה והעבירו לאד"ש במספר 40 (כמו 40 דולר או דיימס) [כן ארגנו אז לאד"ש כורסא חדשה לשבת בתפילות ובהתוועדויות] והדבר גרם נחת רוח ושיעור רצון שנותנים מתנות של מצוות (תורה וצדקה) לזכות השמחה, (זו היתה הפעם הראשונה שעשו כזאת). ובשבת התוועד אד"ש לכבוד י"ד כסלו – שנת ה-40 (אז בשבת רגילה לא היתה התוועדות (מלבד שבת מברכים ויומא דפגרא) וגם לא כרגיל ביי"ד כסלו) ונתן ישר-כח למארגנים, והציע שלהבא בכל שמחה יתנו גם "מתנות רוחניות" שילמדו תורה ויתנו צדקה לזכות בעלי השמחה!

ולכן כדאי וחשוב מאד שעתה שנמצאים ביובל ה-80 שנה מהחנותה, שכולם יקבלו ע"ע החלטות טובות של הוספה בלימוד התורה והצדקה במספר 80! וישר כח לאלה שמתעסקים בזה ופרסמו עד"ז.

אל תתנו דמי לו!

פעם יצא אד"ש להתוועדות פתאומית בליל י"ז בתמוז, ואמר מה מקום הערב להתוועדות? (אמנם הצום מתחיל רק מהבוקר, כי חכמים לא רצו להכביד, אבל היום גי' השבועות מתחילים כבר מהערב). ואמר אד"ש שהסיבה להתוועדות היא בגלל הפסוק הראשון שאומרים ב"פתיחה" של הסליחות לי"ז בתמוז: "אל תתנו דמי לו עד יכונן וישים את ירושלים תהילה בארץ"³⁰, היינו שהקב"ה מבקש ותובע ע"י הנביא **לא** לתת לו לידום, ולתבוע הגאולה ובנין ירושלים.

ולכן אמר אד"ש איך אפשר לשבת במנוחה, וע"כ יצא להתוועדות כדי שיזכרו ויתבעו הגאולה!

שלילת מקרה נקרה

ג. הרמב"ם פוסק בתחילת הלכות תעניות, שאם אירע ענין בלתי רצוי על הציבור אסור לומר "מקרה נקרה", אלא צריכים לחפש ולמצוא ולומר מה צריכים לתקן כדי שלא יחזור שוב דבר כזה, ואם לא מחפשים ואומרים מה צריכים לתקן "הרי זה מדרך אכזריות" וע"ז נאמר³¹ "והלכתם עמי קרי", היינו שיאמרו שזה מקרה נקרה בעלמא, "והלכתי אף אני עימכם בקרי", היל"ת.

ומה שנראה הוראה ברורה בזה:

א) לתקן ולחזק האחדות של החסידים וכל ישראל וכמו שאד"ש מה"מ תמיד אומר ש"ברכנו אבינו" בא ע"י "כולנו כאחד", וכן "אתם ניצבים" היינו יציבים ועומדים בתקיפות ובלי ערעורים וצרות, ע"י "כולכם" דווקא!

ואד"ש כתב ליו"ר צא"ח בארה"ק הרה"ח ישראל ז"ל לייבוב: "אילו הי' אחדות בין אנ"ש, היה משיח בא מכבר,

²⁹ שופטים חי, יג.

³⁰ ישע"א סב, ז.

³¹ בחוקותיו, כג-כד.

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)
יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

נדפס לזכות

הרץ הנימול **יעקב שיחי**

נולד יום ה' פרשת **חיי שרה כ"ב חשון**

הי' תהי' שנת סגולות טובה

נדפס ע"י הוריו הרה"ת **יואל וזוגתו בת-שבע שיחיו**

בליניצקי

יה"ר שירו ווריו ממנו ומכל יו"ח נחת יהודי חסידותי

ויגדלוהו לחסיד ירא שמים ולמדן

מתוך בריאות אושר ושמחה תמיד כל הימים

ולקבלת פני המלך המשיח מ"ד ממ"ש, נאו!